

Cătălin Partenie

Vizuina de Aur

roman

POLIROM
2020

Cuprins

Mugurii	7
Planul	19
Maestrul.....	27
Peștera	33
Bateristul unilateral dezvoltat.....	49
Vizuina de Aur.....	61
Martie '88	82
Porțile de Fier.....	91
Poți face orice.....	100
Decembrie '89.....	147
Marshall și Fender	165

— Ce depozit mare...

— Da, zice Paul, și e numai al nostru.

— Am fost îngrijorată. Ai plecat fără să spui nimic... Eu am crezut că Tovarășul B.B. te-a dat afară pentru că m-a văzut pe mine dansând pe Supertramp și toată lumea știa că tu ai vrut să cântați piesa aia.

— N-a fost de la Supertramp. Am zis eu ceva și Tovarășul B.B. a auzit și s-a supărat, asta a fost tot. Știi cum e el, odată se supără pe câte cineva. De data asta am fost eu.

— Domnul Bondărescu mi-a dat numărul tău. Am sunat și mi-a răspuns tatăl tău, care mi-a dat adresa de aici și mi-a zis să vin, să vă fac o surpriză. După ce-ai plecat n-am mai avut formație trei săptămâni și Tovarășul B.B. a adus de-acasă magnetofonul lui, un magnetofon rusesc, mare de tot, ca să fie totuși muzică în restaurant. Nu prea au fost clienți în alea trei săptămâni... În final au găsit un baterist, un prieten de-al domnului Bondărescu. Acum domnul Bondărescu se îmbată mult mai devreme. Chiar după bossa-nove. Lui Marius și lui Peter nu prea le place de noul baterist, care se îmbată și el, doar că se îmbată mai târziu, după al doilea set. Și nu mai cântă Supertrampul.

— Ne pare rău că n-avem cu ce să te servim. Vreau să spun ceva dulce.

— De fapt, avem ceva, zic eu. Un sendviș cu salam italian, vrei?

— Nu, mersi. Dar am și eu ceva.

Și se-apucă să caute într-o sacoșă de pânză pe care o avea cu ea.

— Uite, zice. Ouă proaspete, de curte. Sunt de la bunica mea. Stă într-o comună nu foarte departe de stațiune. De fapt, locuim împreună. Adică eu stau cu ea. Fac naveta, dar uneori stau peste noapte cu Mariana, care e tot chelneriță, dar la alt restaurant.

Erau patru ouă, fiecare învelit într-o bucată de ziar. Pe toate se vedeau părți din chipul lui Nea Nicu. Paul și cu mine ne-am uitat lung la ele, le-am fi mâncat cu Nea Nicu cu tot.

— Și am și ceva dulce. N-o să ghiciți nicio-dată.

Și scoate din sacoșă o sticlă de un litru.

— Socată. Socată făcută de bunica mea.

Și se-apucă să scoată dopul, un dop de plută, care era băgat cam trei sferturi în sticlă. Scena asta, dacă ar fi s-o pună un regizor într-un film, ar fi greu de filmat. Socata fermentase și avea probabil 5.000 de atmosfere. Când Oksana a scos dopul, un jet de socată – de fapt, un gheizer, nu un jet – a erupt din sticlă și a udat tot: sofaua, podeaua, tavanul și pe noi. Numai tobele,

radioul și chitara au scăpat, căci le acoperise Paul cu covorul ăla. Un covor fermecat, desigur.

Ne-am uitat unii la alții și-apoi la sticlă. În sticlă nu mai era aproape nimic și noi eram flească. Oksana avea o petală în păr, o petală de soc, probabil, și Paul a vrut s-o ia, dar i s-a lipit de degete, ca și părul Oksanei de altfel, și cu toții am izbucnit în râs.

5

Oksana venea la depozit în fiecare marți, când era ziua ei liberă. Uneori venea și duminica. Venea dimineața și pleca seara. De multe ori mergeam la gară s-o așteptăm chiar dacă nu știam cu ce tren o să vină.

De fiecare dată ne aducea câte ceva – ouă, copane de pui, brânză de capră, mere. Mâncam împreună, pe urmă Paul și cu mine fumam, iar Oksana ne spunea ce film mai văzuse ea la Patria. Când mâncam împreună, Paul și cu mine nu mai înghițeam totul pe nemestecate.

Patria era cinematograful de deasupra Peșterii. Paul mă dusesese o dată acolo, în hol, dar nu intraserăm la film. În hol erau două case de bilete. Deasupra uneia scria „Casă“, deasupra

celeilalte, „Casă protocol“. Oricum, Patria era mereu pustie. Nu erau decât filme românești. Ce vremuri, pe atunci în fiecare săptămână ieșea un film românesc.

O tânără absolventă, specialistă în fertilitatea solului, primește repartiție la o fermă unde solul nu are destulă umiditate pentru cultura de porumb. Inginerul agronom e un tip încăpățânat și, când ea îi spune că s-ar putea să aibă o soluție pentru o sursă de irigație, el se face că plouă. Mă rog, așa vine vorba. Și-atunci își face apariția mama lui Emil, veche membră de Partid și foarte înțeleaptă. Un fel de Jedi care simte că tânără absolventă și fi-su sunt făcuți unul pentru celălalt. În cele din urmă cei doi se căsătoresc și copiii lor cresc într-o luncă acoperită de livezi nesfârșite. Țsta era unul dintre filmele pe care ni le-a povestit Oksana. Era singura persoană de care știam noi că merge la filme românești.

— Filmele-astea n-au nimic rău în ele, zicea Paul. D-aia nu sunt bune.

Și Oksana zicea:

— Viața e bună când nu sunt lucruri rele în ea. De ce-ar fi altfel cu filmele?

Patria nu se aerisea niciodată. Se auzea prost și podeaua mirosea a petrosin. Știam asta de la Oksana. Era o singură ușă de ieșire și în fața ei era o perdea lungă de catifea verde-închis.

Cu cinci minute înainte să se termine filmul, doamna de la bilete venea în sală și trăgea perdeaua. Perdeaua era prinsă cu niște inele de fier de o bară tot de fier, iar când doamna o trăgea, se auzea un zgomot metalic și sinistru în toată sala, care vestea spectatorii că sfârșitul e aproape. Ăla era singurul lucru care-o deranja pe Oksana.

Întotdeauna cântam ceva înainte să plece. Nu știu cum se făcea, dar, când era ea de față, cântam și eu mai bine. O întrebaserăm odată ce muzică-i place și ea ne spusese că-i place un folkist, un tip pe care Paul și cu mine îl detestam, și de atunci n-o mai lăsam să plece fără să-i cântăm ceva.

Seara o conduceam întotdeauna la gară.

6

25 decembrie 1988. Ziua de Crăciun. Ne zisese să n-o așteptăm. Când a intrat, avea cu ea o geantă și patru plase.

— Otită seroasă, zice. Până la urmă mi-a dat. Doctorița aia care vine pe la Peștera.

— Ce ți-a dat, otită?

— Concediu medical. Trei zile.

M-am dus să o ajut cu plasele, dar ea zice:
— Nu, nu, nu. Vedeți-vă de muzica voastră. Eu am treabă. Și nu vă uitați la mine. Am o surpriză.

M-am întors la Paul, mi-am pus chitara de gât și Paul zice:

— Știi ceva? Nu mai cânta acorduri. Hai să cântăm fiecare o melodie. Tu cu chitara, eu cu tobele.

— Adică să facem fiecare un solo în același timp?

— Eh, știi că nu sunt mare amator de solouri. Nu, fiecare să cânte o melodie. Tobele sunt acordate, o să bat o melodie.

— Și eu ce să cânt, ceva în mi minor?

— Foarte bine, mi minor să fie.

Paul a cântat mai tare decât de obicei și eu am cântat o melodie frumoasă. Mă rog, așa credeam eu, că e frumoasă. De unde era Oksana se auzeau tot felul de zgomote, iar eu sperasem că melodia mea o să le amuțească. Dar ele au continuat. Poate că nu fusese îndeajuns de frumoasă. Tristă a fost sigur, ce puteai face în mi minor? Mi-am zis că Paul a bătut mai tare ca să acopere zgomotele alea.

— Auzi, Fane, și mai bine. Cântă ceva care să nu aibă un centru tonal. Tonalitatea e casa